

جنایت چهارم بهمن بی کیفر نخواهد ماند

روز شنبه ۴ بهمن ماه ۱۳۸۲، استشارگران و رژیمشان نیروهای مسلح و جنایتکار خود را علیه کارگران اخراج شده ذوب مس خاتون آباد، خانواده و مدافعین آنها بکار گرفتند، ۷ تن از آن معترضان عزیز را کشتند و صدها نفرشان را زخمی کردند. این ددمنشی در پرونده رژیم که فقط در زندانهایش بیش از صد هزار را اعدام کرده میبایست لکه سیاه کوچکی جلوه کند. اما چنین نشده است. خاتمی هیئت میفرستد. شورای اسلامی قصد شکایت بردن به "آی ال او" میکند و جنایتکاران هر یک دیگری را بعنوان مسبب متهم و معرفی میکنند. کل سردمداران رژیم بدست و پا افتاده اند تا بطریقی از خانواده جانباختگان و بقیه کارگران و خانواده هایشان دلجویی کنند. چرا چنین است؟ رژیم که کلید بهشت در گردن دهها هزار از نوجوانان ما انداخت و آنها را روی میدین مین فرستاد و ککش هم نگزید؛ چرا از کشته شدن چند کارگر معترض به لرزه افتاده است. آیا به این خاطر است که انتخابات مجلس در راه است؟ آیا میترسد روابط دیپلماتیکش لطمه ببیند؟ اینها فاکتورهایی هستند البته موثر، اما عوامل اصلی نیستند. دلیل اصلی اینست که این رژیم جنایت و کشتار اینبار دستش به خون چند عضو یک طبقه جهانی و اندامان تولید کنندگان آغشته گشته است. ما کارگران خود میدانیم که بی تشکل مانده و کار موقت و فقر صفوفمان را به شدت ضعیف کرده است. اگر در این حالت پراکندگی دشمن طبقاتی را چنین دچار هراس میکنیم اگر در تشکلهای طبقاتی خود همبسته شویم و مبارزه مان را به پیش ببریم این هراس را به لرزه مرگ تبدیل خواهیم کرد. ما ضمن محکوم کردن این جنایت سهمگین خواستار سزا دادن عاملان مستقیم این سببیت هستیم. ما مناسب می دانیم که جامعه این چهارم بهمن را بعنوان روزی سیاه به خاطر سپرده و در این روز یاد همه جانباختگان کارگری را گرامی بدارد.

انجمن کارگری جمال چراغ ویسی

۸ بهمن ۱۳۸۲، برابر با ۲۸ ژانویه ۲۰۰۴